

3.

Пролѣтъ та 334 год., на дваѣсетъ и третья та година отъ рожденіе то си, Александръ, съ грѣцки тѣ съюзны войски, потеглилъ въ походъ срѣщо Персы тѣ. За удържаванье въ покорность на враждебно-расположены тѣ народы, а особито на Спартанцы тѣ, той оставилъ намѣтникъ въ Македонія полководеца си Антипатра; а самъ си преминалъ изъ Сестъ чрезъ Геллеспонтъ (сега Дарданелы). Тамъ той първый изскокнѣлъ, въ пълно обрѣженіе, на Азіятскія брѣгъ и извыкнѣлъ: „Азія е моя! да не ѣ опустявамъ, като завоювана страна! земамъ ѣ въ свое владѣніе.“ На бойно то поле предъ Троя, той навѣдилъ гробища та на древни тѣ герои, а Ахиллова гробъ украсилъ съ съ цвѣтъя. „Честитъ си ты Ахилле, думалъ той при туй: честитъ, защото на живота си си намѣрилъ пріятель, какъвто былъ Патроклъ, а слѣдъ смъртъ та си — великъ пѣвецъ на твои тѣ подвиги.“ Страстно желаялъ Александръ, да бы и неговы тѣ подвиги прославилъ поетъ, като Омира. Ефестіонъ, Александровъ тѣ пріятель, увѣнчалъ Патроклова гробъ.

Македонска та войска най послѣ дошла до малка та рѣка Граникъ, сега наричвана Усвола. На наерѣшнія ѣ брѣгъ, стояла грѣмадна та персидска войска, подъ предводителство то на много сатрапы (намѣтници): тя имала намѣреніе да въспре преминуванье то на Македоняны тѣ. Александръ направилъ воененъ съвѣтъ. Опытный тѣ полководець, Парменіонъ, далъ мнѣніе, че трѣба да чакать отстъпванье то на непріятели тѣ. „Геллеспонтъ ще са засрами, посрѣшнѣлъ Александръ: като узнае, че ный смы са уплашили да преминемъ таквази рѣка.“ И той са впуснѣлъ въ рѣка та, Македоняны тѣ са впуснѣли слѣдъ него: въ едно мигванье прегазили рѣка та, нападнѣли на Персы тѣ и ги обрнѣли на бѣгъ. Въ този бой Александръ за малко що не изгубилъ живота си. Двама Персидски полководцы, като познали македонскія царь по високо-развѣяны тѣ перья на свѣтливия му шлемъ, силно нападнѣли на него. Александръ юначно са бра-